

Kristian Stipanović
„GOSPODIN MI DADE VJERU!“

I. VJERA PO SLUŠANJU

Predsjedatelj:

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen!

Čitač (molitva):

Gospodine Isuse Kriste, Anđeo Gospodnji navijestio je tvojoj majci Mariji da će tebe začeti i roditi po Duhu Svetom.

Na početku ovoga slavlja molimo te da nas ispuniš silom Duha Svetoga da nas vodi u ovoj molitvi i u čitavom našem životu!

Gospodine Isuse Kriste, tvoja je majka Marija, kao neznatna službenica Gospodnja, pristala da se u njezinu životu vrši riječ Božja.

Mi, tvoji slabi i nedostojni sluge, molimo te da otvoriš naše pameti i srca kako bi tvoja riječ, koju ćemo danas slušati, pala na plodno tlo!

Gospodine Isuse Kriste, vječna Riječi Očeva, na pristanak Marije utjelovio si se i nastanio među nama.

Mi, krhka i ograničena tvoja stvorenja, molimo te da se po ovoj molitvi utjeloviš u nama i po nama širiš svoje Kraljevstvo!

Nakon kratke šutnje pjeva se pjesma „Kao Marija“.

Predsjedatelj:

Braćo i sestre, sabrali smo se u ovu crkvu, podignutu na čast svetoga Franje, da uživamo u Božjoj prisutnosti, da budemo s našim Gospodinom, da mu zahvalimo na daru svetoga Franje, da ga molimo za dar vjere kojom je obdario serafskog oca.

Ovu svoju molitvu upućujemo Bogu na dan kad se sjećamo Franjina stupanja na hrvatsko tlo. Ne znamo je li asiški siromah ikoga susreo kad je bio na našim prostorima, ne znamo je li ikomu uputio svoje poticajne riječi. Ali, mi ovdje sabrani želimo danas čuti njegov glas i zajedno s njime moliti svemogućega Boga da nam dade ispravnu, duboku i čvrstu vjeru. Naime, za nekoliko dana Papa će otvoriti Godinu vjere. Neka stoga ova naša molitva bude priprema za taj veliki događaj.

Ovu molitvu slavit ćemo pod geslom Gospodin mi dade vjeru. Te riječi svetog Franje podsjećaju nas da je vjera temeljni dar koji nam Bog daje. Bez vjere sve je besmisleno i beznadno, bez vjere nemoguća je ljubav, bez vjere nema života.

Zato molimo Gospodina zajedno s apostolima, zajedno sa svetim Franjom, da nam umnoži i produbi vjeru.

Ovo naše molitveno zajedništvo slavit ćemo u četirima velikim cjelinama, svaku cjelinu u jednom satu. Svaki sat u molitvu će se uključiti braća i sestre iz drugih bratstava.

Tijekom ovih četiriju sati koji su pred nama razmatrat ćemo o putu vjere, odnosno o nekim bitnim sastavnicama vjerničkog života:

u prvom satu o slušanju riječi jer vjera dolazi po slušanju

u drugom o krštenju koje je vjernički savez s Bogom objaviteljem

u trećem o molitvi i učenju o vjeri po kojima se vjera razvija

u četvrtom o svjedočenju vjere po kojem se vjera širi.

A sada zamolimo Duha Svetoga da nas vodi. Molit ćemo himan Duhu Svetom. Svi ponavljamo zaziv „O dođi, Stvorče, Duše Svet“ između kitica, koje će čitati čitač.

Svi:

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Čitač (molitva):

O dođi, Stvorče, Duše Svet, pohodi duše vjernika,
poteci višnjom milosti u grudi što stvori ih.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Ti nazivaš se Tješitelj, blagodat Boga svevišnjeg,
studenac živi, ljubav, plam i pomazanje duhovno.
O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Darova sedam razdaješ, ti, prste desne Očeve,
od vječnog Oca obećan, ti puniš usta besjedom.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Zapali svjetlo u srcu, zadahni dušu ljubavlju,
u nemoćima tjelesnim potkrepljuj nas bez prestanka.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Dušmana od nas otjeraj i postojani mir nam daj,
ispred nas idi, vodi nas, da svakog zla se klonimo.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Daj Oca da upoznamo i Krista, Sina njegova.
i u te Duha njihovog da vjerujemo sveudilj.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Sva slava Ocu vječnomu i uskrsnomu Sinu mu,
sa tješiteljem Presvetim nek bude sad i uvijek. Amen.

O dođi, Stvorče, Duše Svet!

Sada svi mole u kratkoj šutnji.

Čitač (Sveto pismo):

Iz Poslanice Rimljanima:

„Nema uistinu razlike između Židova i Grka jer jedan je Gospodin svijetu, bogat prema svima koji ga prizivlju. Jer: ‘Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen.’

Ali kako da prizovu onoga u koga ne povjerovaše? A kako da povjeruju u onoga koga nisu čuli? Kako pak da čuju bez propovjednika? A kako propovijedati bez poslanja?

Tako je pisano:

‘Kako li su ljupke noge onih koji donose blagovijest dobra.’

Ali, nisu svi poslušali blagovijesti – evanđelja. Zaista, Izaija veli: ‘Gospodine, tko povjerova našoj poruci?’

Dakle, vjera po poruci, a poruka riječju Kristovom.“ (Rim 10, 12 – 17).

Predsjedatelj:

Tko prizove ime Gospodnje, bit će spašen.

Zar ove riječi nisu utješne? Zbilja, tako je malo potrebno za spasenje. Tako malo, a opet tako puno. Jer nije lako prizvati ime Gospodnje, osobito onda kad nastupe životne tegobe, kad se problemi množe, kad križ pritišće, onda kad se čini da smo prepušteni samima sebi, bez igdje ikoga da nas utješi, da nam nasloni ruku na rame, da se oslonimo na nj...

Najveća kušnja odnosa prema Bogu upravo su trenutci kad se čini da Boga nema: kad bi po našim očekivanjima trebao govoriti, a šuti; kad bi po našim željama trebao djelovati, a ništa ne čini; kad bi se po našem shvaćanju trebao očitovati, a on ostaje i dalje skriven...

No nije samo to poteškoća prizvati ime Gospodnje. Koliki ne mogu prizvati ime Božje jer nikad ne upознаše Boga, jer nikad nisu čuli za nj i stoga nisu mogli povjerovati u nj?

Da, vjera dolazi od slušanja, odnosno po poruci, a poruka riječju Kristovom, poručuje nam sv. Pavao.

U čitavoj povijesti spasenja Bog neprestano zove ljude, javlja se i poziva na iskorak vjere, na put u nepoznato. Tako je pozvao Abrahama, Mojsija, Samuela, Petra, Andriju, Ivana, Pavla... Franju, Klaru... nas ovdje sabrane i tolike tijekom povijesti ovoga svijeta. Važno je uočiti da je uvijek inicijativa Njegova – Bog nas zove, a mi se odazivamo.

To slušanje Božjeg glasa i taj odaziv – to je vjera.

Abrahamu je bilo dovoljno čuti glas da ode iz svoga kraja u kraj koji će mu Bog pokazati i dao se na put vjere. Tako je bilo i s apostolima: dosta je bila Gospodinova riječ da ostave sve i pođu za njim. I asiški mladić Franjo samo je trebao čuti taj neodoljivi glas i zov da ostavi sve svoje snove, sve svoje želje, sva očekivanja svoje obitelji i grada, a pođe za Gospodinom u avanturu vjere.

Možda sebe smatramo zakinutima jer nismo čuli glas poput Abrahama, Samuela, Pavla, Franje...

No Pavao nam u Poslanici Rimljanima jasno poručuje da smo čuli upravo Božji glas. Bog je, naime, poslao propovjednike da njegovu riječ pronesu ovim svijetom i tako je ona došla do nas.

Jesmo li svjesni kako je velik taj dar, ta milost? Biti u nizu onih kojima je Bog uputio svoju riječ, koji su na tu riječ pozitivno odgovorili, koji vjeruju – to je neshvatljivi dar Božji.

Zahvalimo Bogu na tom daru najprije šutnjom, a onda i pjesmom.

Nakon kratke šutnje pjeva se pjesma: „Hvaljen budi, o Bože kralju naš“.

Predsjedatelj:

Gospodine, zahvalili smo ti ovom pjesmom za sve dobro koje nam daješ, a posebno za tvoju spasiteljsku riječ.

Želimo još jednom čuti tvoj poziv koji nam upućuješ, želimo čuti tvoju riječ i na njoj ti zahvaliti, želimo postati poput svetog Franje ljudi koji zahvaljuju tebi, darivatelju svih dobara, ljudi koji slave tebe, Stvoritelja svega, ljudi koji veličaju tebe, vrhovno dobro.

A sada, braćo i sestre, ustanimo, stavimo znak križa na čelo, usne i prsa, kao što stavljamo svaki put prije evanđelja, i primimo sa zahvalnošću riječ koju nam Gospodin upućuje.

Nakon svakoga evanđeoskog odlomka pjevat ćemo zaziv: „Hvala ti, Gospodine, na riječi života“.

Svi ustanu, a predsjedatelj predvodi stavljanje znaka križa na čelo.

Predsjedatelj:

Neka nam ova riječ koju ćemo čuti bude na pameti, na ustima i u srcu!

Svi stave na sebe znak križa, a potom pjevaju zaziv.

Svi:

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje!
Obratite se i vjerujte evanđelju!“ (Mk 1, 15).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Budite, dakle, savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski! (Mt 5, 48).“

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze! (Mt 7, 13 – 14).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Dođite k meni, svi koji ste izmoreni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako.“ (Mt 11, 28 – 30).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi svoj život poradi mene i evanđelja, spasit će ga.“ (Mk 8, 34 – 35).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Molite da ne padnete u napast!“ (Lk 22, 40).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi!

Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.“ (Iv 6, 53 – 54).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

105

Čitač (Sveto pismo):

„Ako, dakle, ja – Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge. Primjer sam vam dao da i vi činite kao što ja vama učinih.“ (Iv 13, 14 – 15).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge.“ (Iv 13, 34).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Čitač (Sveto pismo):

„Ostanite u meni i ja u vama.

Budete li čuvali moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi; kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj.“ (Iv 15, 4.10).

Hvala ti, Gospodine, na riječi života!

Svi ostanu u kratkoj šutnji.

Čitač (Sveto pismo):

Iz Evanđelja po Ivanu:

„Mnogi od Isusovih učenika rekoše:

‘Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?’

A Isus, znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: ‘Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je prije bio? Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su. A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.’

Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati. I doda: ‘Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od Oca.’

Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime.

Reče stoga Isus dvanaestorici: ‘Da možda i vi ne kanite otići?’ Odgovori mu Šimun Petar: ‘Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: ti si Svetac Božji.’” (Iv 6, 60 – 69).

Predsjedatelj:

Što je tvrdo, Isusove riječi ili srca ljudi?

Tvrdo srce olako proglašava tvrdim ono što je duh i život. Time, zapravo, ti mnogi učenici žele opravdati sebe, svoju mlakost, svoju tromost, svoju neangažiranost... jednom riječju, svoju nevjeru.

Najlakše je optužiti Boga i reći da on traži previše, a da nam je dao premalo; da je njegove zapovijedi nemoguće izvršiti; da je čovjek preslab za sve to...

No nije problem u Bogu, nego u čovjeku. Bog uvijek obilato nudi svoju pomoć, ali je čovjek teško prihvaća.

U Pravilu iz 1221. Franjo u jednom poglavlju piše opomene svojoj braći i tu navodi prispodobu o sijaču, kako je donose evanđelisti. Poslušajmo te riječi.

Čitač (Franjo):

Iz Nepotvrđenog pravila sv. Franje:

„A sada, pošto smo ostavili svijet, ništa nam drugo ne preostaje činiti nego da slijedimo volju Gospodinovu i da se njemu svidimo. I mnogo se čuvajmo toga da ne budemo zemlja pokraj puta ili kamenita ili trnovita zemlja, prema onom što kaže Gospodin u Evanđelju: Sjeme je riječ Božja. Što pade uz put i bi pogaženo, to su oni koji slušaju riječ i ne razumiju i odmah dolazi đavao te otima što je posijano u njihovim srcima. A što je palo na tlo kamenito, to su oni koji, kad čuju riječ, odmah je s radošću prime, a kad zbog Riječi nastane nevolja i progonstvo, odmah se sablazne; ovi nemaju u sebi korijena, nego su nestalni, jer neko vrijeme vjeruju, a u vrijeme kušnje otpadnu. A što padne među trnje, to su oni koji slušaju Božju riječ, a brige vremenite, tegobe svijeta i zavodljivo bogatstvo i ostale požude uguše Riječ te ona ostane bez ploda. A zasijani na dobru zemlju to su oni koji u plemenitu i dobru srcu slušaju Riječ i razumiju, zadrže je i donose rod u ustrajnosti.“

Predsjedatelj:

Na temelju Isusove prispodobe o sijaču, koju je serafski otac stavio pred nas, pokušajmo preispitati svoj odnos prema Božjoj riječi. U kojem se od vrsta tla možemo prepoznati? Sijač – Bog – sije po cijelom svijetu, u svako društvu, u svako srce, ali riječ ne donosi plod u svima, nego samo u nekima.

Razumijemo li uopće riječ ili nam je đavao s lakoćom odnosi iz pameti i srca zbog našeg neshvaćanja i neprihvatanja?

Ima li u nama nestalnosti i odbacivanja Božje volje kad nastanu nevolje, kad dođe progonstvo, odbačenost, križ?

107

A što kad nam se nasuprot životu s Bogom i po Božju nudi materijalno bogatstvo, uspjeh, karijera, užitak, zabava?

Ostanimoušutnji i promislimo o Božjoj riječi u našem životu.

Pokajmo se za svoje nedostatke i manjkavosti te molimo Boga da budemo plodno tlo na kojem će rasti plodovi njegovih riječi, koje su duh i život.

Klanjanje i molitva u šutnji. Nakon šutnje pjeva se pjesma: „Samo reci riječ“ („Dođi, Isuse, pogledaj me“).

Predsjedatelj:

Gospodine Isuse, pjevajući ovu pjesmu molili smo te da samo kažeš svoju riječ i po njoj nas ozdraviš, obnoviš, obogatiš.

A sada mi želimo tebi uputiti svoju riječ, riječ ponizne molitve da naša srca oslobodiš tvrdoće, da tvoju riječ primamo s vjehom i od nje i po njoj živimo.

Između prošnji ponavljat ćemo zaziv:

„Gospodine, samo reci riječ i ozdravit će duša moja!“

Svi:

Gospodine, samo reci riječ i ozdravit će duša moja!

Čitač (molitva):

Gospodine, priznajemo da smo često poput zemlje na putu ili uz put, zemlje na kojoj ništa ne može niknuti, s koje ptice jedu sjeme. Često tvoja riječ samo prostruji kroz naše uši, a da nije odjeknula u našoj pameti i srcu.

Oprosti nam naš nemar i površnost u slušanju tvoje riječi!

Blagoslovi naše uši da pažljivo slušamo tvoju riječ!

Blagoslovi naše oči da sabrano čitamo tvoju riječ!

Blagoslovi naše pameti da tvoju riječ razumijemo i o njoj i po njoj razmišljamo!

Blagoslovi naša srca da, poput Marijina i Franjina, budu riznica u kojoj će biti pohranjena tvoja riječ koja je duh i život!

To te molimo, Gospodine:

Gospodine, samo reci riječ i ozdravit će duša moja!

Čitač (molitva):

Gospodine, tako smo mlaki i slabi u svojoj vjeri jer često malakšemo, često odustanemo, često pred progonstvima ili obzirima svijeta tvoja riječ izgubi mjesto u našem životu.

Oprosti nam našu slabost i nedosljednost i kukavičluk!

Blagoslovi naše pameti da tvoja riječ pusti duboko korijenje u našim mislima i stavovima!

Blagoslovi naše srce i daj nam hrabrosti i stalnosti na putu za tobom!

Blagoslovi čitavo naše biće da u vrijeme kušnje budemo prokušani kao tvoji pravi nasljedovatelji!

To te molimo, Gospodine:

Gospodine, samo reci riječ i ozdravit će duša moja!

Čitač (molitva):

Gospodine, naše je biće često kao trnovita, zarasla zemlja, koja ne može donijeti tvoga ploda jer je zagušena zavodljivostima ovoga svijeta.

Oprosti nam našu slabost i zavedenost prolaznim stvarnostima!

Blagoslovi naše pameti da spoznamo propadljivost ovoga svijeta i trajnost nebeskih dobara!

Blagoslovi naša srca da prionemo čvrsto uz tvoju riječ i snažno odbijemo svaku napast koja nas odvraća od tebe!

Blagoslovi nas da budemo plodno tlo za tvoju riječ te donosimo obilne plodove za sebe i svoje bližnje!

To te molimo, Gospodine:

Gospodine, samo reci riječ i ozdravit će duša moja!

Predsjedatelj:

Ovim smo došli do kraja prvoga dijela klanjanja. Ostanimo u šutnji pred Gospodinom i uputimo mu svoje osobne molitve da njegovu riječ sa zahvalnošću i poslušnom vjerom primamo u svoj život.

Sada svi ostanu u šutnji i tako završava prvi sat klanjanja.